

Úřad vlády České republiky

V Praze 26. října 2016
Čj. 17468/2016-OPR-9

ROZHODNUTÍ

Úřad vlády České republiky, Odbor právní a kontrolní (dále jen „**Úřad vlády**“), jako věcně příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o informacích**“),

rozhodl

o žádosti Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, bytem Bořivojova 694/108, PSČ: 130 00 Praha 3, doručovací adresou Mariánské náměstí 2, PSČ: 110 00 Praha 1 (dále jen „**žadatel**“), vztahující se k poskytnutí zápisů a záznamů z jednání Legislativní rady vlády České republiky (dále jen „**LRV**“), na kterých se v roce 2016 projednávala tzv. novela zákona proti praní špinavých peněz, ze dne 26. září 2016,

takto:

Podle § 15 odst. 1 zákona o informacích se v části vztahující se k poskytnutí záznamů z jednání LRV a podle § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona o informacích v části vztahující se k poskytnutí zápisů z jednání LRV **žádost částečně odmítá**.

Odůvodnění

Žadatel se elektronickým podáním ze dne 26. září 2016 (doplněným dne 6. října 2016) obrátil na Úřad vlády se žádostí o poskytnutí níže uvedené informace.

Svou žádost o informaci formuloval žadatel tímto způsobem: „...v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím žádám o poskytnutí zápisů a záznamů z jednání LRV, na kterých se tento rok projednávala novela zákona k provedení AML směrnice (novela zákona proti praní špinavých peněz), zejména pokud jde o pravidla zpřístupnění rejstříku konečných vlastníků (skutečných majitelů) právnických osob.“.

Dle § 2 odst. 1 zákona o informacích je Úřad vlády státním orgánem povinným poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Podle § 28 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kompetenční zákon**“), mu přísluší plnění úkolů souvisejících s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti vlády a jejích orgánů. Úřad vlády České republiky je tedy povinen poskytovat informace o věcech souvisejících s plněním výše uvedených úkolů.

Žadatel se svou žádostí domáhá poskytnutí zápisů a záznamů z jednání LRV, na kterém se tento rok projednávala tzv. novela zákona proti praní špinavých peněz neboli návrh zákona, kterým se mění zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti

a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů.

Novela zákona proti praní špinavých peněz byla na LRV projednána dne 14. ledna 2016.

Předně je nezbytné vzít v úvahu cíl samotných jednání LRV. Tím je nepochybně posouzení jí předkládaných materiálů a zaujetí stanovisek k nim, jež pak slouží jako podklad pro jednání vlády ČR. Rovněž je nutné vzít v úvahu, že LRV je orgánem kolegiálním, přičemž účelem jednání LRV je dosažení konsenzu, jenž je následně vyjádřen v konkrétním stanovisku. Toto stanovisko je jediným skutečně relevantním výstupem LRV, jakožto orgánu s poradní funkcí, a pokud je tedy cílem žadatele získat informace o konkrétním jednání LRV, může se s nimi seznámit právě prostřednictvím daného stanoviska. Účelu získání informace tedy lze docílit na základě stanoviska LRV, jež zahrnuje závěry, ke kterým na základě hlasování LRV dospěla.

Dále nelze opominout, že zvukové záznamy ze schůze LRV jsou interní pracovní pomůckou, jejíž pořizování není LRV uloženo právními předpisy a informace na nich zachycené nejsou projevem působnosti LRV. LRV si zvukový záznam pořizuje pouze a výlučně pro vlastní potřebu, aniž by se jednalo o informaci určenou k jakémukoliv uveřejnění. K informování o činnosti LRV navenek slouží tiskové zprávy LRV, jimiž je veřejnost informována o věcech projednaných na jednáních LRV, a také je možné na stránkách <http://www.vlada.cz/scripts/detail.php?pgid=396> nalézt informaci o tom, zda LRV doporučila projednávaný návrh zákona přijmout či nikoli. Žadatel tak může o konkrétním jednání LRV získat informace právě na základě stanoviska LRV, jež vyjadřuje názor LRV na konkrétní projednávaný materiál.

Je třeba konstatovat, že každé jednání LRV směřuje k vyjasnění a sjednocení názorů na základě odborné argumentace. Stanoviska LRV jsou pak žadateli přístupná a může se tak s nimi bez větších obtíží seznámit. Je tedy zřejmé, že neposkytnutím požadovaného zvukového záznamu nemůže dojít k porušení práva na informace na straně žadatele.

Rovněž je třeba k této problematice uvést, že LRV je pouze poradním orgánem vlády v oblasti její legislativní činnosti, zřizovaný na základě ustanovení § 28a kompetenčního zákona. Sama o sobě nedisponuje exekutivní pravomocí, její stanoviska mají pouze doporučující charakter a je na rozhodnutí vlády ČR, zdali rozhodne v souladu se zněním příslušného stanoviska nebo se případně na základě diskuze rozhodne od stanoviska odchýlit. Zde je namístě rovněž zdůraznit, že pořizování zvukového záznamu je pouze pomůckou nesloužící prakticky k ničemu jinému než přispět ke správnému promítnutí přijatých závěrů do finálního stanoviska.

Je také nezbytné konstatovat, že jednání LRV jsou neveřejná. Tato neveřejnost plyne z ustanovení čl. 1 odst. 4 Jednacího řádu Legislativní rady vlády, který stanoví výčet osob, jenž jsou účastny jednání LRV. Jestliže by tvůrce Jednacího řádu Legislativní rady vlády zamýšlel koncipovat jednání LRV jako veřejná, neomezoval by okruh osob, jež se jednání LRV účastní takovýmto taxativním výčtem. Neveřejnost jednání navíc podporuje uplatnění široké škály názorů, díky čemuž se může vést ničím neomezovaná věcná diskuze nad projednávanými legislativními návrhy. Dá se totiž předpokládat, že pokud by jednání bylo vedeno s vědomím, že je pořizován zvukový záznam, který bude poté uveřejněn, byl by tím podstatně ovlivněn charakter celého jednání. Vystupující by se ve svých vyjádřeních mohli podstatně omezovat, jelikož by se mohli obávat možné kritiky, kterou by mohl některý jejich názor vyřčený v průběhu diskuze vyvolat. Navíc jde v daném případě pouze o pracovní diskusi poradního orgánu k řešené problematice, vyjádření jednotlivých účastníků tudíž nejsou dostatečně strukturována, díky čemuž hrozí, že by mohlo dojít k dezinterpretaci určitých výroků, resp. k vytržení výroků z kontextu vedené diskuze. Neveřejnost jednání tedy poskytuje účastníkům dostatečný prostor a svobodu pro vyjádření jejich názorů na řešenou problematiku.

K uvedenému lze závěrem podotknout, že Úřad vlády nezpochybňuje právo veřejnosti být obecně informován např. o jednáních poradních orgánů vlády ČR či jiných institucí, nicméně toto právo, vycházející z čl. 17 Listiny základních práv a svobod a inkorporované do zákona o informacích, není a nemůže být bezbřehé. Právo na informace nemůže dopadat absolutně na vše, co by se teoreticky mohlo vejít do velice obecné definice obsažené v ustanovení § 3 odst. 3 zákona o informacích, neboť to by *ad absurdum* mohlo vést i k možnosti domáhat se poskytnutí například

pracovních verzí projednávaných materiálů nebo dokonce pracovních poznámek osob, které na těchto materiálech pracují.

Nad rámec výše uvedeného je nutné doplnit, že vláda, jakožto povinný subjekt, při svém rozhodování vychází ze stanoviska LRV, jakožto jediného relevantního výstupu z jednání tohoto poradního orgánu, nikoliv ze zvukového záznamu z jednání LRV. Za informaci, jež je ve smyslu zákona o informacích povinný subjekt zavázán poskytnout, tedy informaci vztahující se k působnosti povinného subjektu, lze tedy považovat stanovisko LRV, nikoliv zvukový záznam z jednání LRV.

S ohledem na shora uvedené důvody neposkytnutí požadovaných informací, je nutno přistoupit k aplikaci ustanovení § 15 odst. 1 zákona o informacích, tedy k odmítnutí žádosti v části týkající se zvukových záznamů z jednání LRV.

Žadatel se však svou žádostí rovněž domáhá poskytnutí zápisů z jednání LRV, na kterém se tento rok projednávala tzv. novela zákona proti praní špinavých peněz neboli návrh zákona, kterým se mění zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů.

K výše uvedené žádosti je nicméně třeba konstatovat, že se žadatel domáhá poskytnutí informace, kterou Úřad vlády nedisponuje. Žadatelova žádost směřuje k poskytnutí informací, které nejsou žádným způsobem zaznamenány, jelikož z předmětného jednání LRV nebyl žádný zápis, kromě konečného stanoviska LRV, jež lze za zápis (výstup) z jednání LRV bezpochyby považovat, vyhotoven. Povinností Úřadu vlády je poskytovat informace pouze o věcech, kterými disponuje či disponoval. Z výše nastíněných okolností však vyplývá, že požadované informace povinný subjekt k dispozici nemá. Případný jiný zápis z předmětného jednání LRV, vyhotovený nad rámec stanoviska LRV, by musel být teprve nově vytvořen a až poté by mohl být žadateli poskytnut. Nicméně Úřad vlády nemá povinnost takovouto informaci nově vytvořit, jelikož na vytváření nových informací se vztahuje zákonná výluka zakotvená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích, který stanovuje, že *„povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“*.

K obdobné situaci se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku čj. 6 As 33/2011-83 ze dne 20.10.2011, kdy konstatoval, že: *„Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu.“*

Jak tedy z výše uvedeného vyplývá, jsou zde dány důvody pro neposkytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona o informacích a je na místě aplikovat ustanovení § 15 odst. 1 zákona, tedy odmítnout žádost v části týkající se zápisů z jednání LRV, a to zejména z důvodu, že požadovanou informaci nelze poskytnout.

S odkazem na vše výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho oznámení podat rozklad (§ 152 odst. 1 a 4 správního řádu), a to podáním učiněným u Úřadu vlády. O rozkladu rozhoduje vedoucí Úřadu vlády.

Lhůta k podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po dni, kdy bylo rozhodnutí účastníku řízení oznámeno (doručeno). Případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den (§ 40 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu). V případě, že rozhodnutí bylo uloženo u provozovatele poštovních služeb a nebylo dříve adresátem vyzvednuto, považuje se desátý den od připravení rozhodnutí k vyzvednutí za den doručení. Lhůta k podání rozkladu počíná v takových případech běžet dnem následujícím po uplynutí desátého dne, kdy bylo rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Mgr. Jan Večeřa v.r.
ředitel Odboru právního a kontrolního

Za správnost:

Mgr. Bc. Tereza Zavadilová